

Slovensko pevsko društvo „Maribor“

P. HUGOLIN SATTNER:

SOČI

ANTON DVOŘAK:

STABAT MATER

SODELUJEJO:

PAVLA LOVŠETOVA (LJUBLJANA) — SOPRAN

FRANJA GOLOBOVA (LJUBLJANA) — ALT

JOSIP GOSTIČ (LJUBLJANA) — TENOR

JOSIP KRIŽAJ (ZAGREB) — BAS

ZBOR SLOV. PEVSKEGA DRUŠTVA „MARIBOR“

POMNOŽEN ORKESTER VOJAŠKE GODBE

DIRIGIRA:

JANEZ EV. GAŠPARIČ

PEVOVODJA „MARIBORA“

*Prečisto, kot vedno maribor.
Nabavljajoč mi je I. tri legi*

SIMON GREGORČIČ:

SOČI.

Krasnà si, bistra hči planin,
brdkà v prirodni si lepoti,
ko ti prozornih globočin
nevihte temne srd ne moti,
krasnà si hči planin!

Tvoj tek je živ in je legak,
ko hod deklet s planine;
in jasna si ko gorski zrak,
in glasna si, kot spev krepak
planinske je mladine, —
krasnà si hči planin!

Rad gledam ti v valove bodre,
valove te zeleno-modre:
temnà zelen planinskih trav
in vedra višnjevost višav
lepó se v njih je zlila;
na rosah sinjega neba,
na rosih zelenih gora
lepoto to si pila, —
krasnà si hči planin!

Ti meni si predraga znanka!
Ko z gorskih prišumiš
dobrav,
od doma se mi zdiš poslanka,
nesoča mnog mi ljub po-
zdrav, —
Bog sprimi te fu sred planjav!
Kako glasno, ljubó šumljaš,
kako čvrsto, krepko skakljaš,
ko sred gora še pot imaš!

A ko pridereš na ravnine,
zakaj te živa radost mine?
Kaj trudno lezeš in počasi,
zakaj so tožni tvoji glasi?
Težko se ločiš od hribóv,
zibelke tvojega valovja?
Mar veš, da tečeš tik grobov,
grobov slovenskega do-
movja?

Obojno bol pač tu trpiš!
V tej boli tožna in počasna,
ogromna solza se mi zdiš,
a še kot solza — krasna!

Krasnà si, bistra hči planin,
brdkà v prirodni si lepoti,
ko ti prozornih globočin
nevihte temne srd ne moti!

Pa, oh, siroti tebi žuga
vihar grozán, vihar strašán;
prihruamel z gorkega bo juga,
divjal čez plodno bo ravan,
ki tvoja jo napaja struga —
gorje, da daleč ni ta dan!
Nad tabo jasen bo oblok,
krog tebe pa svinčena toča,
in dež krvav in solz potok,
in blisk in grom, — oh, bitva
vroča!

Tod sekla bridka bodo jekla,
in ti mi boš krvava tekla:
kri naša te pojila bo,
sovražna te kalila bo!

Takrát se spomni, bistra Soča,
kar gorko ti srce naroča:
Kar bode shranjenih voda
v oblakih tvojega neba,
kar vode v tvojih bo plani-
nah,
kar bode v cvetnih je rav-
ninah,
tačas prodrvi vse na dan,
narasti, vskipi v tok strašan!

Ne stiskaj v meje se bregov,
srdita čez bregove stopi,
ter tujce, zemlje-lačne, vtopi
na dno razpenjenih valov!

JACOPONE DA TODI:

STABAT MATER.

I. Kvartet in zbor.

Stabat mater dolorosa
juxta crucem lacrimosa,
dum pendebat Filius.

Cuius animam gementem,
contristatam et dolentem,
pertransiuit gladius.

O quam tristis et afflicta
fuit illa benedicta
mater unigeniti!

Quae moerebat et dolebat,
pia mater, dum videbat
nati poenas inclyti.

Mati žalostna je stala,
zraven križa se jokala,
ko na njem je visel Sin.

V grenko žalost zatopljeno
je srce ji prebodeno
z mečem silnih bolečin.

O kaj žalosti prestati
morala je sveta mati,
ktere Sin je rešil svet!

Žalostna zdihuje bleda,
ko v trepetu Sina gleda,
kaj trpi na les razpet.

II. Kvartet.

Quis est homo, qui non fleret,
matrem Christi si videret
in tanto supplicio?

Quis non posset contristari,
Christi matrem contemplari
dolentem cum Filio?

Pro peccatis suae gentis
vidit Jesum in tormentis
et flagellis subditum.

Vidit suum dulcem natum
moriendo desolatum,
dum emisit spiritum.

Komu potok solz ne lije,
videti bridkost Marije,
grozno kot morjá grenkost?

Kdo prisrčno ne žaluje,
ko to mater premišljuje
in trpljenja velikost?

Vidi Jezusa trpeti,
grehe ljudstva nase vzeti,
šibam vdati se volno.

V Sina le pogled upira,
ko ves zapuščen umira,
k smrti nagne že glavo.

III. Zbor.

Eja mater, fons amoris,
me sentire vim doloris
fac, ut tecum lugeam.

Mati, vir ljubezni prave,
naj občutim te težave
in s seboj žalujem zdaj!

IV. Bas-solo in zbor.

Fac, ut ardeat cor meum
in amando Christum Deum,
ut sibi complaceam.

Daj, da bi srce se vnelo
in za Jezusa gorelo
mi v ljubezni vekomaj!

V. Tenor-solo in zbor.

Fac me tecum pie flere,
crucifixo condolere,
donec ego vixero.

Daj mi, naj s teboj žalujem,
svoje grehe objokujem,
dokler tukaj še živim!

Juxta crucem tecum stare
et me tibi sociare
in planctu desidero.

S tabo poleg križa stati,
s tabo združen žalovati
s solzami zdaj hrepenim.

VI. Zbor.

Virgo virginum praeclara,
mihi jam non sis amara:
fac me tecum plangere.

Svojo žalost, o devica,
mučenikov vseh kraljica,
tudi v srce moje vlij!

VII. Sopran- in tenor-solo.

Fac, ut portem Christi mortem,
passionis fac consortem,
et plagas recolere.

Kristusovo smrt, trpljenje
za prihodnje vse življenje
daj premišljevali mi!

Fac me plagis vulnerari,
fac me cruce inebriari
et cruore Filii.

Tvojea naj Sina rane
bodo v moje srce vžgane,
v križu le tolaži me!

VIII. Alt-solo.

Flammis ne urar succensus,
per te, virgo, sim defensus
in die iudicii.

Da peklà se nimam bati,
varuj ti me, ljuba mati,
v ostri sodbi brani me!

Fac me cruce custodiri,
morte Christi praemuniri,
confoveri gratia.

Naj presveti križ me brani,
Jezusova smrt ohrani,
srce tvoje varje zdaj.

IX. Kvartet in zbor.

Quando corpus morietur,
fac, ut animae donetur
paradisi gloria. Amen.

Kadar moram pa umreti,
o Marija, daj prejeti
moji duši sveti raj. Amen.

